

Belinda Meuldijk

EEN HONDJE
UIT SPANJE

the house of books

Copyright © 2012 Belinda Meuldijk en The House of Books, Vianen/ Antwerpen

Omslagontwerp

Cunera Joosten

Omslagfoto's

Hondje: A.W. Evans

Schoenen: Maika 777/Getty Images

Foto's binnenwerk

Privécollectie Belinda Meuldijk

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 90 978 90 443 3304 6

D/2012/8899/64

NUR 320

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN HONDJE UIT SPANJE

Boven op de top van een heuvel onder de brandende zon stond een jonge zwarte hond. Ze had haar neus naar het zuiden gericht, waar de lavendelvelden als een paarse zee voort golfdent tot aan de Sierra Morena. Daar ergens was het konijn. Dat wist ze omdat haar ogen beter waren dan die van een havik en ze bovendien de andere honden uit haar roedel die kant op had zien rennen, voor zich uit.

De jagers waren achter haar, langzaam lopend met hun geweren op hun rug door de droge rivierbedding.

Ze praatten, ze lachten, en eentje hield stil en wees op de hond op de heuvel. 'Hé, kijk, die nieuwe is de andere nu al kwijt! Noem je dat een jachthond?'

Een andere jager haalde zijn geweer van zijn rug en richtte op de hond.

Ze hadden de hele ochtend nog geen konijn gezien. Het was de schuld van die stomme honden, natuurlijk.

‘Ik peper het haar wel even in!’

‘Lui beast!’ zei de ander. Maar het schot hagel raakte alleen de hete lucht. De hond was de heuvel al af, want ze had het konijn gezien. Daarbeneden, in de verte, aan de andere kant van de snelweg...

BOSCH EN DUIN, JANUARI 2006

‘J e kunt ze niet allemáál redden...’ zei iemand.

Allemaal. Alle honden die worden afgemaakt omdat er geen baas voor te vinden is, alle paarden die naar de slacht gaan omdat er geen baas meer op wil zitten, alle katten die rondzwerven omdat geen baas ze nog wil voeren... hoeveel zijn dat er niet, dacht ik. Duizend, honderdduizend? Zoveel als er mensen in ons dorp wonen? Of in heel Europa? En die zou ik allemaal van de straat willen halen, of uit het asiel of bij de slager vandaan, en in mijn huisje willen proppen?

Al die honden, paarden en katten, die poepen en piesen en elkaar proberen te bijten of te paren en waar ik dan onder lig, bijna vertrapt, zodat ik vervolgens door een reddingsploeg van de GGD moet worden bevrijd. Of ze vinden me niet meer terug, alleen een stukje van een afgeknaagd been met een halve schoen eraan, en op mijn grafsteen komt te staan:

ZIJ WILDE ZE ALLEMAAL REDDEN

'Je kunt ze niet allemaal redden,' zei de stem nog eens. Ik zat naar het scherm van mijn computer te staren en de hond keek terug.

Nou ja... hond... Halve hond, want vanaf het middel was het verband. Wit verband, een soort lendendoek zoals die van Jezus. En daarboven dan een smalle kop en bolle knikkerogen, die vragend in de lens keken.

Eronder stond in gebrekkig Engels:

Who help? Broken dog need operation.

Kapotte hond heeft operatie nodig, dat was duidelijk. Heel erg kapot, en niet eens een heel knappe hond. Geen schattig pupje met een smeltende blik, maar een soort insect waarvan de botten aan de buitenkant zaten, met een dunne neus en lange sprietige poten. Je kon er makkelijk 'nee' tegen zeggen.

Sinds internet de hele wereld op je bureau deponeert, een beetje zoals katten halfdode vogeltjes of aangevreten muisjes op je mat leggen, moet je veel vaker 'nee' zeggen dan vroeger. Je zet je pc aan, en zodra je online bent roep je: 'Nee!' Tien keer per dag, minimaal. Anders zit je vast aan een abonnement of een virus of potentieverhogende pillen of je moet deze mail nog aan minstens twintig andere mensen doorsturen als je – en wie wil dat nou niet – voor het einde van de dag miljonair wilt zijn. Het is niet veel meer dan een rioolputje, dat internet. Het is de Baggersnelweg, waar een dikke stroom ongewenste prut met klonten neonletters voorbij drijft, waarin je slechts een heel enkele keer ineens iets mense-

lijks herkent, als het gezicht van een oude vriend in de massa. Of je ziet een foto van een broodmagere hond die kapot is en geen geld heeft voor de operatie.

Dit bericht, met deze foto, was zomaar op goed geluk de ruimte ingeschoten. Ergens vanuit een stoffig kantoortje hier ver vandaan met een druk op de knop de elektronische melkweg in en via rondvliegende satellieten binnengekomen in Mexico, Noorwegen, Swaziland bijvoorbeeld, maar in elk geval ook in Nederland, op deze laptop, op schoot dus, bij mij. Puur toeval. Niets persoonlijks.

En ik heb altijd gezegd dat ik ze níét allemaal kan redden, en mij dus beperk tot diegene die persoonlijk op mijn weg komen.

Letterlijk op mijn weg.

Niet elektronisch.

Mijn wijsvinger ging naar 'delete'.

Weg was de hond. 'Daar zou ik niet aan beginnen,' zei ik verstandig, en hardop zodat ik het zelf ook kon horen.

Ik zou die wereld niet meer ingaan. Het was dweilen met de kraan open, deze tijd en geld opslokkende hobby, dit redden van honden. Ik had het vaak genoeg gedaan, toen ik nog getrouwd was, een man, werk en een behoorlijk inkomen had, en toen de kinderen nog klein waren, maar ons leven groots en behoorlijk zeker was.

Hier zat ik nu: een alleenstaande moeder met een pc. Wellicht was ik binnenkort zelf dakloos. Nee, die baggerkraan moest dicht blijven, ik had al genoeg aan mijn hoofd. Stel je voor dat je alle arme hondjes van het internet gaat helpen...

Ik had er al een paar. Durfde toch al bijna niemand te vertellen hoeveel.

Négen honden?

Heb jij NEGEN honden?

En slapen die allemaal bij je in bed?

Ik weet niet waarom dat altijd de tweede vraag is. De laatste tijd antwoordde ik dat zij inderdaad allemaal in mijn bed lagen, elke nacht, en de paarden erbij en dat ik voor mezelf een handige kartonnen doos had achter de bank waarin ik precies paste.

Hoe dan ook, het waren te veel honden voor normaal Nederlands Peil. Het waren ook nog eens merendeels voormalige zwerwers uit Spanje. Dus zouden ze wel vol ziektes zitten en trauma's hebben opgelopen of vals zijn en voordat we dát allemaal de wereld uit hadden was het onderwerp 'hond' glazig en niet meer interessant en 'hé kijk, daar heb je de hapjes en gelukkig zit er ook iets voor vegetariërs bij'.

Tegen die tijd wist ik het wel, mijn reputatie in 'de bladen' was van jonge filmster tot rockchick tot vrouw en songwriter van popzanger gezonken tot 'die rare vrouw met al die honden', en niets kon mij meer redden. Je kunt ze niet allemaal redden.

Ik ging wandelen met mijn negental, zoals elke ochtend. Eerst allemaal piepend van opwinding achter in mijn oude jeepje, dan luid blaffend het bos in. Op de open zandplek te midden van het druipendnatte Hollands dennengroen kwamen ze allemaal om mij heen zitten. Ik keek mijn kringetje rond. Kleine Gigi stond

op haar achterpootjes om groter te lijken, dikke Artico keek naar zijn kont omdat hij net een wind had gelaten, Lito de alfahond had zijn ogen gericht op mijn linkerbroekzak waar de brokjes in zaten, en de eenogige Chocola en Annie zaten te kibbelen, zoals altijd. Haar zoon Taylor, de pup die altijd piepte alsof hij zo'n karretje in de supermarkt was dat aanliep, was erbij gaan liggen en Madonna met haar stijve gebroken poot keek verlangend naar de struiken, want ze wilde liever op jacht om te zien of ze dat ene konijn niet toch nog kon inhalen. Chica, die ooit als boksbal had dienstgedaan op een schoolplein in Spanje, keek nerveus om zich heen of er niet zo'n stel rotkinderen uit de struiken tevoorschijn kwam, en vieze Bunny was een drol aan het eten. Dit was mijn familie. En de reden dat zij nu allemaal als de kindertjes uit *The Sound of Music* om mij heen zaten op deze idyllische plek in het bos, was niet omdat ik zo'n goeie hondentrainer ben, maar omdat ik hier altijd een snoepje uitdeel. Gewoon chantage dus. Het zijn net mensen. Wie wil er nog een zuurtje?

Ik greep de gelegenheid altijd aan om ook meteen belangrijke zaken te bespreken.

'Luister eens even, jullie allemaal,' zei ik streng. Oortjes gingen attent omhoog.

'Wat?'

'Er is een hond in nood. Een gebroken hond dus... ik zag 'm op het internet vanmorgen...'

Het interesseerde ze geen bal. Taylor begon een gat in het zand

te graven, Artico had ineens een vlo en Madonna begon heel langzaam weg te sluipen.

‘En die hond,’ vervolgde ik snel, ‘houdt van... brókjes!’ Triomfantelijk stak ik mijn vuist vol brokjes in de lucht.

WAT?! Ik had hun aandacht terug. Hijgend van spanning keken ze mij allemaal aan.

‘En vinden jullie nou dat ik deze brokjes moet delen met die hond? Hebben wij nog plááts voor nog een hond? Hier?’

‘Voor mij, voor mij!’ antwoordde Chica blaffend, met haar blik onafgebroken op mijn hand.

‘O zeik niet zo, deel gewoon uit, trut!’ zei Gigi. Althans, zo klonk haar gekef.

‘Gooi maar, hoor, ik vang alles!’ zei Lito trots.

Een paar wandelaars die mij zo zagen staan met die volledig geconcentreerde roedel om mij heen waren vol bewondering.

‘Ze heeft ze goed onder appel, he!’ zei de een.

‘Ja, dat is de hondenuitlaatsdienst, dat zijn goeie trainers, hoor,’ zei de ander.

Ik deelde de brokjes uit en vervolgde de wandeling. Een mooier moment dan dit bestond niet voor mijn roedel: rennen door het bos met de baas elke ochtend.

Alle negen hadden ze elkaar geaccepteerd, elke keer dat ik terugkwam uit Spanje met een nieuwe zwerver — of het nou een teefje of een reu met ballen was – *no problema*.

Was dat antwoord genoeg? Zijn er genoeg brokjes? Is er plaats in ons huis? Plaats in mijn leven?

O nee, het was niet verstandig. Niet nu! Welke vrouw die in scheiding ligt en haar toekomst niet meer zeker is, gaat er op zo'n moment nog een hond bijnemen?

Terwijl ik verder liep en de regen van de bladeren in mijn nek drupte, zag ik de honden met hun lachende bekken achter elkaar aan jagen. Vliegend over het zand, waar ik juist zo diep in wegzakte.

Was ik maar een hond, dacht ik, dan liep ik hier niet met al die angst voor de toekomst.

Waar zal ik straks wonen? Hoe zal ik rondkomen? Wat gebeurt er met ons allemaal?

Nee, een hond mag in het hier en nu leven; wij mensen, wij mogen dat niet.

Wij moeten verstandig zijn.

Ik kwam thuis, voerde mijn roedel, zette mijn tweede kop koffie, nam weer plaats achter mijn computer, zette 'm aan en WHAM! daar had je die hond weer. Dit was geen toeval meer, hier werd gericht geschoten op mijn dierenminnende hart. Zie je wel: de mail was via de Bright Eyes Society gekomen, de stichting van Iris Gallegos die eigenhandig verantwoordelijk was voor het bannen van stierengevechten uit Colombia, en de barricades beklom tegen elke vorm van dierenmishandeling. De foto van de hond was dezelfde, maar de tekst was veranderd.

Who can help? stond er nu. Duidelijk hulp gehad bij het vertalen. Het verhaal onder de foto was ook uitgebreider.

De hond was niet een- maar tweemaal aangereden, stond er. Wat, een Panda van links en een Ford Fiesta van rechts? Bijvoorbeeld.

Daarna was de hond dodelijk gewond in de berm gevonden en naar een dierenarts gebracht die 'm had geopereerd.

De operatie was maar ten dele succesvol geweest.

De vraag was nu, wie er een chirurg kende, waar ook ter wereld, die het nog eens wilde proberen, want zoals het er nu voor stond, of liever gezegd lág, kon deze hond eigenlijk niet meer blijven leven.

Ik scrolde weer naar de foto.

Moelijk te zeggen, met dat verband rondom, of mijn dierenarts hier meer mee zou kunnen dan die eerste, daar in... waar in vredesnaam zát ie?

Ik nam een slok koffie en deed daarna precies wat je niet moet doen als je ze niet allemaal wil redden: ik stelde een vraag terug.

De vraag was: 'Waar zit je?'

Het antwoord kwam nog voor mijn kop leeg was.

'In San Juan de Aznalfarache.'

Natuurlijk. Nooit van gehoord. Dat wordt googelen dus.

Sevilla. Zuid-Spanje. Richting Portugal.

Zeshonderd kilometer van de boerderij van mijn vader vandaan.

Dat had erger gekund. Het had ook Costa Rica kunnen zijn. Of Mozambique.

Tweede vraag.

‘Van wie is de hond?’

Weer kwam het antwoord direct, puur en simpel.

‘De hond is van zichzelf.’

Nú was ik pas echt online.

‘Bedoel je dat de hond een zwerver is?’ typte ik.

‘Ja. Een jachthond. De baas heeft zich niet gemeld.’

Nee, natuurlijk niet. Dat kost alleen maar geld, dacht ik. Leer mij die jagers kennen. Kapotte honden, daar hebben ze niets aan.

Ik stelde de laatste vraag, de vraag die mij net als dat witte verbandje aan deze hond zou binden, want nu was er geen weg meer terug, nu was het voortaan ook mijn probleem: deze hond die nu nog van zichzelf was.

‘Kun je mij nog meer foto’s sturen, zodat mijn dierenarts ernaar kan kijken?’

Twee minuten later had ik ze.

En het had nog gekund, dat mijn DA had gezegd dat hij er niets meer aan zou kunnen doen, dat deze hond té kapot was, dat al deze gebroken botjes nooit meer een geheel zouden kunnen worden en dat het beter was om het beest daar in San Juan de Aznalfarache te laten inslapen, maar hij vroeg alleen maar: ‘Wanneer breng je haar langs?’ Toen zat ik er dus écht aan vast.

Ik moest drieduizend kilometer gaan reizen om een kapotte hond op te halen.

Waarom ik?

Van wie is dat beest dan?

Ga je die dan óók houden?

Heb je er nog niet genoeg?
Je kunt ze toch niet allemaal...?

*Honden? Welke honden? Dit zijn mijn kinderen: kleine mensen met een
vacht, die mijn hart wat verder open doen gaan.*

– Oprah Winfrey